

De Vuurprins

De Vuurprins

Joep Heinen

Voor iedereen maar speciaal voor:

Bram, Ming, Vera, Mirte, Tom, Lisa, Donna,
Teun, Rezan, Wouter, Suzy, Lieke, Julia,
Teuntje, Sem, Anouk, Saliou, Suus, Evi, Isa,
Kevin, Niels, Ginger, Freke, Jesper & Noor
(gr. 5 '12-'13)

Geniet van elk avontuur wat je tegenkomt.

Schrijver: Joep Heinen

Coverontwerp: Joep Heinen

ISBN: 9789402138825

September 2015© Joep Heinen

De Vuurprins

Drukke op de markt	6
Buut fikkie	16
Bekendmaking	30
Polleke d'n Elfde	40
Surprise met een staartje	55
Zaal der Smulpaopen	67
Bureau Speurneus	80
Het Pollepelproject	94
De SOPdag	100
De Wellenshal	109
Vurig einde	120
CV 't KLEIN Gevolg	134
Klompkes van Polleke	144
Verkleed	156
Carnaval op school	167
Staaampgat	179
De grote STOET	190
Suus verrast	203
De Vuurprins	218
Echt voorbij	231

Drukke op de Markt

”Vergeet je niets?”

”Nee mam. Het is niet de eerste keer. Doei.”

Ming trekt de deur dicht. Het is een koude zaterdagmorgen in november. Het is nog vroeg, maar dat maakt niet uit. Ming vindt het heerlijk. Lekker naar de weekmarkt, op de fiets. Vandaag heeft ze afgesproken met Suus. Haar vriendin uit groep vijf. Snel pakt ze haar fiets uit de garage. Omdat het wel erg fris is trekt Ming haar muts iets verder omlaag. Dan fiets ze snel weg Suus staat bij de rotonde voor de school. Als ze de hoek om fietst, ziet ze Suus al staan. Wanneer zij Ming ontdekt zwaait ze enthousiast.

”Hoi,” roept ze. ”Koud hè. Ik heb mijn muts ook maar opgezet. Is nieuw. Vind je hem mooi?” Suus begint gezellig te kletsen. Ming moet er een beetje om lachen. Suus kletst vaak en veel. Ook nu.

”Weet je dat het een rare dag is,” zegt Suus. Ming heeft geen idee wat ze bedoelt.

”Hoezo?” vraagt ze. Voordat ze er verder over na kan denken gaat Suus al verder.

”Het is vandaag elf november. Elf-elf!” Ming snapt het niet. Waarom is dat zo speciaal denkt ze. Voordat ze het kan vragen gaat haar vriendin verder.

”Elf elf!” roept Suus weer. ”Twee keer gek.” Ze ziet dat haar vriendin er nog steeds niets van snapt. Daarom legt ze het uit.

”Elf is het gekken getal. Twee keer elf achter elkaar is dus helemaal gek.” Ming luistert met aandacht. Ze is het wel gewend van haar vriendin. Zo fietsen ze verder naar de markt. Daar aangekomen zetten ze de fiets achter de winkel van de vader van Suus. Deze zwaait naar de meiden terwijl hij bezig is met de vlaggen op te hangen.

”Hai pap,” roept Suus. Dan lopen de meiden de markt op. Ming haalt haar lijstje tevoorschijn. Samen doen ze boodschappen. Al kletsend lopen ze van kraam naar kraam.

”Wat moet je nog meer hebben?” vraagt Suus als ze bij de groentekraam klaar zijn. ”Ik krijg het een beetje koud. Mijn handschoenen liggen nog in mijn fietskrat.”

”Niet veel meer hoor. Kijk, ik moet nog.”

Dan klinkt er ineens muziek. De meiden kijken elkaar aan. Ze zoeken waar het vandaan komt. "Zie jij iets?" Suus zoekt maar ziet niets. "Volgens mij komt het daar vandaan. Kom mee." Samen lopen ze tussen de kramen door. Op zoek naar de muziek. "Daar!" wijst Suus. Ze wijst naar een groep mensen. Ze vallen op omdat ze verkleed zijn. Samen lopen ze er heen. Ming snapt het niet. "Hoort dit ook bij jouw gekke-dag?" "Hoe bedoel je?" Suus kijkt Ming vragend aan. "Nou ja, gewoon. Je vertelde op de fiets over elf-elf. Het was toch een gekke dag." "Oh, dat. Weet het niet." "Ik vind dit wel aardig gek hoor Suus." Dan klinkt de muziek ineens dichtbij. De meiden draaien zich om. Er komt een bont gezelschap het marktplein op. Wat een herrie denkt Ming. "Wie zijn dat?" vraagt ze. Ze wijst naar de mensen die rondom de kapel lopen. "Wat hebben ze een rare hoed op. Hoort dat ook bij elf-elf?" Naast de blaaskapel lopen mannen in een zwart pak. Op het hoofd hebben ze een witte, puntige hoed. Ze klappen vrolijk mee met de muziek.

”O, dat is de Raad van Elf,” roept Suus nu boven de muziek uit.

”De wat..?” Ming begrijpt het niet.

”De raad van Elf. Die horen bij de Hofkapel.”

”De wat kapel?” Inderdaad een rare dag denkt Ming. Dan wijst Suus. Ming ziet dat rondom de kapel nog meer verklede mensen lopen. Zo loopt er een politieagent voor de kapel. Ming moet om hem lachen. Vrolijk lopend zwaait hij op de maat van de muziek.

”Kijk!” roept Suus dan. ”Daar! De prins is er ook bij.” Prins? Ming snapt er steeds minder van. Ze zoekt maar ziet alleen een man in een raar pak.

”Is dat hem?” wijst ze al vragend. Suus knikt.

”Ja. Dat is prins carnaval. Prins Niedus XIe.”

”Prins wie de wat?” Ming begrijpt dat het een gekke dag is. Al snapt ze niets van wat ze voor zich ziet. Ze kan er wel om lachen. Dan springt er een grappige man voorbij. Helemaal in een rood-groen pak. Vol belletjes. Op zijn hoofd een rare muts.

”Wie is dat? Hoort die er ook bij?”

”Ja,” lacht Suus. ”Dat is het NARreTJE.” Het zal wel, denkt Ming.

Al spelend loopt de kapel voorbij. Ming ziet dat de mensen allemaal rondom een beeld staan. Het NARreTJE loopt naar het beeld en begint het schoon te maken. Ook de Prins en alle andere gaan erbij staan. Snel zoeken de meiden een plaatsje om alles goed te bekijken. De kapel speelt nog een liedje. Het valt Ming nu pas op dat er ook een groep meisjes staat te dansen. Ze zien er leuk uit.

”Wie zijn dat?” vraagt ze nog maar een keer aan Suus. Dan ziet ze dat Suus mee staat te dansen. Ze lijkt de dansspasjes te kennen. Het ziet er leuk uit.

”Nou Suus. Doe normaal. Wie zijn dat?”

”Dansmarietjes,” antwoordt ze terwijl ze door gaat met dansen.

”Dansma-wie?”

”Dansmarietjes. Die horen er ook bij.” Ja, dat snapt Ming ook wel. Er lijken wel steeds meer mensen bij die prins te horen. Maar waarom zijn die mensen nu hier?

Verkleed en plezier makend. Net voordat ze het aan Suus wil vragen krijgt ze het antwoord.

”Carnaval Ming.” Suus ziet dat haar vriendin er niets meer van snapt. ”Wat?”

“Carnaval. Ze vieren allemaal carnaval.”

”Dat is toch pas in februari. Waarom zijn ze nu al bezig?”

”Het begint vandaag. Elf-elf. Weet je nog.”

Ming knikt. Dan begint er iemand te praten door een microfoon. Hij heet Prins Nidus XIe welkom. Ming bekijkt het schouwspel. Als ze rondkijkt lijkt het wel of zij de enigste is die er niets van snapt. Dan geeft de man de microfoon aan de Prins. Die roept er iets doorheen. Ming schrikt ervan.

Alle mensen rondom haar heen doen mee. Zelfs Suus doet mee.

”Leuk hè,” roept deze. Ze pakt de hand van Ming en doet het voor. Ineens klinkt er applaus. De meiden zien dat de Prins iets in zijn handen heeft.

”Die is mooi,” hoort Ming een mevrouw naast zich zeggen. Dan begint de Hofkapel te spelen.

Ming ziet een man in een net pak iets bij de Prins om zijn nek hangen. De Raad van Elf applaudisseren. Daarna beginnen ze in een lange rij te dansen. Het NARreTJE loopt er ook in mee. Hij doet alles precies andersom. Ming moet er om lachen. Toch wel grappig denkt ze.

Als de muziek is afgelopen begint de prins weer te spreken.

”Smulpaopen en Smulpaopinnen, Hatsikedie, Hatsikedoe, Hatsiki..”

“Deeeee!” klinkt het. Ming luistert goed en doet Suus na.

”Wat een geweldige opening van ons carnavalsseizoen. Wij zijn enorm trots om jullie hier op de Markt te zien. Het insigne, wat de Heer Adju ons net omhing, is schitterend. We kunnen van start onder het motto: ‘Waorachtig Prachtig’. Hierbij nodigen wij jullie allemaal uit in De Kloeke Hen voor het rennend buffet. Jullie zijn allemaal welkom.

“Smulpaopen en Smulpaopinnen, Hatsikedie, Hatsikedoe, Hatsikidee.”

Alle mensen en nu ook Ming doen mee met Prins Nidus XIe. De Hofkapel begint weer te spelen en loopt de Markt over. Veel mensen lopen mee. Grappig denkt Ming. Ze merkt nu wel dat ze het koud heeft gekregen van het stil staan.

”Kom. Ga je mee?” Suus trekt haar vriendin aan d’r mouw.

”Ik heb het koud gekregen. Jij ook? Vast wel. Kom, gaan we chocomelk drinken.” Samen rennen ze naar de Gelateria.

”Hoi meiden. Zeg het eens. Wat kan ik voor jullie doen?”

”Hoi pap. Niets. Kan het zelf wel. Ga daar maar zitten Ming.” Suus rent achter de keuken in. Even later komt ze teruggelopen met een dienblad in haar handen. Twee dampende koppen chocolademelk worden op het tafeltje neergezet.

”Lekker.” Ming ruikt de heerlijke geur. Samen genieten ze. Suus kletst ondertussen alles aan elkaar. Ze geeft haar vriendin uitleg over carnaval. Ming lacht en geniet. Ondertussen loopt de ijssalon vol. Meer mensen hebben het koud gekregen.

Koffie, thee en chocolademelk worden geserveerd door Ray, de vader van Suus. Alle tafeltjes raken bezet, ziet Ming, terwijl ze half naar Suus luistert. Die heeft dat ook door en geeft Ming een duw.

”Gezellig hoor. Ik geef uitleg en jij luistert niet eens.”

”Ja gezellig hier. Wat? Uitleg? Nee, ik heb inderdaad niet echt geluisterd. Sorry.” O nee. De markt! denkt Ming. Mijn boodschappen. Door het kijken naar de prins en de chocolademelk zijn die helemaal vergeten.

”Suus, we moeten de boodschappen afmaken. Kom op! Anders ben ik te laat thuis.”

Suus knikt terwijl ze de laatste restjes chocolademelk uit haar beker likt. Snel trekken ze hun jas aan. Als ze naar buiten lopen zwaaien ze nog even naar Ray. Op het lijstje staat gelukkig niet zo veel meer. De twee meiden zijn snel klaar. Terwijl ze op de fiets zitten begint Suus nog meer te vertellen over carnaval. Ineens remt ze hard.

”Mijn opa,” roept Suus. Ming snapt er niets van.

”Mijn opa,” zegt Suus nog een keer. ”Die weet echt alles over carnaval. Daar kunnen we vanmiddag langs. Hij wil jou vast meer vertellen. Ik zal straks wel even bellen. Wil je mee?” Ming vindt dat wel een leuk idee en stemt ermee in. Zo fietsen ze samen naar huis. ”Ik bel straks wel als het kan!”, roept Suus al zwaaiend als ze haar straat in fietst. ”Doei!” Ming zwaait terug en fietst rustig naar huis.

Buut Fikkie

”Buut Teun. Ja. Daar achter de skatebaan. Ik heb je wel gezien.” Tom kijkt goed rond. Nog zeven moet hij er vinden. Het is koud.

Opschieten denkt hij. Goed rondkijkend zoekt hij. Steeds verder van de buut af.

”Hoe zag je mij? Ik zat echt goed verstopt.” Teun loopt voorbij.

”Je muts.”

”Wat?”

”Dat bolletje,” Tom wijst. ”Het stak er bovenuit.”

“Shit.” Snel rent Tom terug. ”Buut. Jean-Luigi. Bovenop de glijbaan. Ik heb je gezien.” Met een harde ’nou zeeeeeg’ glijdt deze naar beneden.

”Pas maar op Tom. Hij is niet blij,” lacht Teun. Zonder zich hier iets van aan te trekken zoekt Tom verder.

”Ik had me dit keer echt goed verstopt hoor.” Jean-Luigi laat zich naast Teun neerploffen. Samen kijken ze naar Tom. Deze durft steeds verder van de buut. Met een beetje geluk vindt hij snel de rest van de groep.

”Iedereen is gevonden,” roept hij.

”Nee hoor, Je hebt Suzy nog niet,” zegt Vera.

”Die heeft zich vast goed verstopt. Schiet op Tom,” lacht Mees.

”Ik heb het koud,” roept Anniek. Ze staat in haar handen te wrijven. ”Ik zou eens bij de speeltuin gaan kijken. Daar aan de rand.”

”Ben je gek? Ik ga niet zo ver hoor. Straks is het buut-vrij en kan ik jullie allemaal opnieuw gaan zoeken.”

”Tom, het paardenveld is aan de rand van de speeltuin. Wedden dat ze daar ergens is,” merkt Freke op.

”Dat is toch leeg,” roept Tom terug terwijl hij achter een heg kijkt.

”Nee, er staat een nieuwe.”

”Ja, dan is ze vast daar,” merkt Daan op.

”Volgens mij zie ik haar.” Hij doet net of hij kijkt. Tom rent weg. Al snel zien ze hem terugkomen. Achter hem komt ook Suzy aan. Helaas voor haar is Tom sneller.

”Je had gelijk,” roept hij terwijl hij voorbij komt. ”Buuut Suzy.”

”Je had gelijk,” hijgt hij tegen Freke. Ze stond een paard te aaien.”

"Hè, Suzy. Dat is niet eerlijk joh."

"Hoezo? Het is een schitterende zwarte merrie. Je moet...,"

"Zo speel je toch geen verstoppertje,"

onderbreekt Bas. "Doen we nog een potje?"

Omdat Teun er als eerste bij was, mag hij gaan tellen. Iedereen rent weg. Vera neem Suzy mee.

"Kom op. Niet terug naar dat paard. Teun gaat je vast daar als eerste zoeken." Anniek en Tom rennen samen dezelfde kant op. Richting de keet.

"Zoek je eigen plek," roept Anniek.

"Waarom," wil Tom weten. "Dit is toch een goede plek."

"Daarom ook." Ze verstoppen zich allebei achter de keet.

"Moet je ruiken." Met een vies gezicht kijken ze om zich heen. "Het stinkt hier."

"Daar!" Anniek wijst. Tom ziet het ook. Half onder de keet is een zwarte plek.

"Fikkie!" roept Tom. "Daar heeft iemand fikkie gestookt. Wie doet zo iets? Straks brandt Jacco's keet helemaal af."

”Het is maar een kleine plek,” merkt Anniek op. ”Valt toch wel mee?”

”Kan wel. Maar ik vind het gewoon stom.”

”Buut Jean-Luigi. Bovenop de glijbaan.” Snel duiken ze naar beneden.

”Wat is er stom?” Anniek en Tom schrikken.

Freke staat ineens achter hen. ”Wat is er stom? Kom op. Geen geheimen. Daar kan ik niet tegen.”

Tom wijst naar de zwarte plek.

”Wow, fikkie. GAAF!”

”Gaaf? Gevaarlijk zal je bedoelen.” Tom wordt meteen boos.

”Buut Vera en Suzy. Daar achter de heg.”

Snel duiken de drie naar beneden.

”Stinkt wel.” Freke knijpt haar neus dicht. ”Ik ga ergens anders zitten. Doei.” Voorzichtig kijkt ze om het hoekje. Helaas. Teun, die niet bang is, staat vlak bij.

”Ja, Freke. Gezien.” Allebei rennen ze naar de buut. Teun is sneller. ”Buuuuut Freke,” horen ze hem roepen.

Dat Teun niet bang is merken ze. Hij durft overal te zoeken. Ook ver van de buut. Hij rent toch het hardst van allemaal.

Als je door hem gevonden wordt, ben je er bij.
Voorzichtig kijkt Anniek om de hoek.

”Zie je al iets?”

”Ssst.”

”Volgens mij hoor ik hem.”

”Ssssst!”

”Ik zie jullie wel hoor.”

”Wees nou eens stil. Straks hoort hij ons.”

Anniek kijkt om naar Tom en ziet Teun achter hem staan zwaaien.

”Zei toch dat ik jullie zag.” Teun rent weg. Heel hard richting de buut. Anniek en Tom hadden dit niet verwacht. Ze zijn erbij. Snel rennen ze achter hem aan. Teun is niet meer in te halen. Balen denkt Anniek. Had hem makkelijk bij kunnen houden. Als iedereen erbij is, stopt het spel. De meeste hebben geen zin meer. Anniek heeft het te koud en gaat naar huis. Net als Mees en Bart. Er blijven zo maar weinig kinderen over. Te weinig voor een leuk spel. Daarom hangen ze wat rond in de fietsenstalling.

Tom vertelt over de brandplek achter de keet. Die wil iedereen zien. Vooral Jean-Luigi.

”Dat is toch VET man,” roept hij als Tom de plek aanwijst. Deze vindt van niet. Hij begint op te noemen waarom. ”Het is gevaarlijk. Je maakt er iets mee kapot. Het stinkt. Je....”

”Ja, ja. Snap het.” Jean-Luigi is het duidelijk niet met hem eens. ”Watje.”

”Ik ben geen watje hoor. Jij moet eens...”

”Genoeg!” Vera maakt er een eind aan. ”Ik heb het te koud voor onzin.” Ze stapt op haar fiets en vraagt of Suzy meegaat. Die knikt en vertrekt ook. Als Suzy nog even achterom kijkt en zwaait, rijdt ze bijna Jacco omver.

”Hè, pas op meissie. Ik lag zowat omver.” Dan loopt hij naar de overgebleven kinderen. ”Hallo, niet te koud om te spelen?”

”Valt wel mee hoor. We hebben verstoppertje gespeeld,” antwoordt Tom.

”Zeker met dat fikkie is het niet te koud,” grapt Jean-Luigi. Teun geeft hem meteen een duw.

”Sstt man. Doe normaal,” fluistert hij.

”Fikkie? Waar heb je het over?”

Jacco wil het natuurlijk meteen weten. ”Dat doen we niet op het speelplein.”

"Was maar een grapje," antwoord Jean-Luigi wrijvend over zijn buik. De duw van Teun was harder dan bedoeld. Toch wil Jacco het weten. Samen met Tom loopt hij naar zijn keet. Daar laat Tom zien wat ze ontdekt hebben.

"We zagen het toen we ons hier verstopten. Wij hebben het niet gedaan hoor."

Jacco gelooft hen. Snel maakt hij wat foto's. Daarna belt hij de wijkagent.

"Waarom niet? Niet belangrijk? Waarom niet?" horen ze hem mopperen. Dan stapt hij de keet in en gaat de deur dicht.

"Ik ga er vandoor." Freke loopt naar de fietsen. "Het wordt me te koud." De andere knikken en lopen mee. Samen fietsen ze naar huis.

"Wat een Hopper zeg," lacht Jacco als hij zijn keet uitstapt. "Vinden jullie..." Er blijkt niemand meer te staan als hij rond kijkt. "Ze zijn gewoon weg. Gezellie. Nou, dan gaat ik ook maar." Sloffend loopt Jacco richting de poort. Deze doet hij dicht. Goed let hij hierbij niet op. De poort valt niet in het slot.

"Ming! Telefoon!" De moeder van Ming staat onderaan de trap.

”Wie?”

”Kom maar naar beneden. Ik blijf niet roepen.”

Ming rent de trap af.

”Sorry mam, was bezig met mijn huiswerk.” Ze pakt de telefoon aan. ”Met Ming.”

”Hoi Ming. We mogen vanmiddag naar mijn opa. Hij wil graag vertellen over carnaval.”

“Als je daar tenminste nog zin in hebt?” Suus ratelt nog even door. ”O ja. Hoi, met Suus.”

Ming lacht. ”Dat had ik al gemerkt hoor. Wie kletst er anders de oren van mijn hoofd.”

Lachend ploft ze met de telefoon neer in de bank. Samen kletsen ze lekker verder. Ze spreken af dat Suus langs komt. Samen gaan ze naar de opa van Suus. Deze woont aan de rand van de wijk. Mings moeder vindt het ook allemaal geen probleem. Om half drie gaat de bel. Goed ingepakt stapt Suus, al kletsend, naar binnen. Er wordt afgesproken dat Ming weer om vijf uur thuis moet zijn.

”Zorg wel dat je licht werkt. Het is vast donker als jullie terug komen.”

”Ja, mam. Weet ik wel hoor. Doei.” Zo fietsen de meiden weg. ”Mijn moeder maakt zich toch altijd zo’n zorgen.”

”Doen alle moeders toch.”

“Die van mij is het ergste hoor.” Suus begint op te noemen waar haar moeder allemaal op let.

”Ik denk dat het komt omdat ik geadopteerd ben,” zegt Ming. ”Ze denkt soms echt nog dat ik een baby ben. Dat ik niets kan.”

”Valt toch wel mee. Moeders zijn nu eenmaal zo. Ze maken zich snel zorgen. We zijn er.” De meiden fietsen de stoep op. Terwijl Ming haar fiets nog op slot zet, hangt Suus al aan de bel.

”HALLO! Opa, we zijn er!” Met een zoemertje gaat de deur open.

Als boven een deur open gaat, ziet Ming een oude man staan. Suus stapt meteen naar binnen en geeft hem een zoen,

”Hoi opa. Dit is Ming. Ming, dit is opa Peter. Hij weet alles over carnaval.”

”Nou dat valt wel mee hoor. Dag Ming.” Opa Peter geeft haar een hand en doet de deur dicht. Samen lopen ze zijn flatje binnen. Ming ziet overal iets wat met carnaval te maken heeft.

In de woonkamer staat zelfs een mooie vitrinekast. Hierin ligt ook van alles. Net een museum denkt ze.

”Hebben jullie dorst?” Opa Peter komt binnen met een dienblad. Erop twee glazen limonade en de koektrommel. ”Kom maar hier aan tafel zitten.” De opa van Suus gaat er ook bij zitten. De limonade en koekjes smaken goed.

”Zo, wat wil je weten?”

”Alles opa. Ming weet niets, dus begin maar.”

”Je weet niets. Hoe komt dat? Je woont toch ook in Oosterbosch?” Ming knikt. ”Vier je geen carnaval?”

”Ze is geadopteerd,” onderbreekt Suus hem.

”Ook woont ze pas een paar jaar hier.”

”Nou. Wat heeft dat er nou mee te maken,” reageert Ming.

”Sorry. Was niet de bedoeling.” Dan is het stil. Opa Peter staat op. Hij loopt naar een kast en pakt er een dik boek uit. Als hij weer aan tafel zit, slaat hij het open. Er in zien ze allemaal foto’s. Ming ziet dat er ook krantenartikelen tussen zitten. Dan begint opa Peter te vertellen over carnaval. De meiden luisteren vol aandacht.